GENERALINIO ADVOKATO
ANTHONY MICHAEL COLLINS IŠVADA,
pateikta 2022 m. gegužės 19 d.[1]

Byla C-635/20 P

Europos Komisija
prieš
Italijos Respubliką,

Ispanijos Karalystę

„Apeliacinis skundas – Kalbų vartojimo tvarka – Pranešimas apie viešąjį konkursą tyrėjams ir grupių vadovams įdarbinti – Kalbų mokėjimas – Konkurso antrosios kalbos pasirinkimo apribojimas anglų, prancūzų ir vokiečių kalbomis – Reglamentas Nr. 1 – Pareigūnų tarnybos nuostatai – Diskriminacija dėl kalbos – Pateisinimas – Tarnybos interesai – Poreikis, kad naujai įdarbinti darbuotojai gebėtų dirbti iš karto“

I. Įžanga

1. Kalba yra svarbi Sąjungos piliečių kultūrinės ir politinės tapatybės dalis, ir tiek Europos Sąjungos sutartyje, tiek Pagrindinių teisių chartijoje įtvirtinta pagarba Sąjungos kalbų įvairovei[2]. Šią nuostatą patvirtina tai, kad visos 24 Europos Sąjungos oficialiosios kalbos yra paskelbtos jos institucijų darbo kalbomis[3].

2. Kalbos palengvina asmenų bendravimą ir taip leidžia jiems dirbti kartu. Kadangi visų 24 oficialiųjų kalbų vienalaikis vartojimas šiuo metu labai apsunkintų tokį bendravimą ir bendradarbiavimą, suprantama, kad Sąjungos institucijos siekia įdarbinti valstybės tarnautojus, kurie, be savo gimtosios kalbos, mokėtų bent vieną iš *linguae francae*. Yra ilgas sąrašas kalbų, kurias įvairiais Europos istorijos laikotarpiais galima būtų apibūdinti kaip kalbas, turėjusias *lingua franca* statusą visame žemyne arba didelėje jo dalyje. Kalba tam tikromis politinėmis ir ekonominėmis aplinkybėmis gali turėti ypatingą statusą, tačiau jis nėra amžinas; vis dėlto nepaneigiama, kad kalbos laikymas viena iš *linguae francae* sustiprina jos statusą.

3. Kadangi Europos Sąjungoje visos jos oficialiosios kalbos turi vienodą statusą, o kalbos priskyrimas prie *linguae francae* siekiant konkretaus tikslo suteikia neabejotiną pranašumą tiems kandidatams, kurie ją moka, toks pasirinkimas turi būti pateisinamas objektyviomis ir pagrįstomis

[1] Originalo kalba: anglų.

[2] ESS 3 straipsnis ir Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 22 straipsnis. Taip pat reikia atsižvelgti į maždaug 60 regioninių ir mažumų kalbų, kuriomis kalbama Sąjungos teritorijoje.

[3] 1958 m. balandžio 15 d. Tarybos reglamento Nr. 1, nustatančio kalbas, kurios turi būti vartojamos Europos ekonominėje bendrijoje (OL 17, 1958, p. 385; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 1 sk., 1 t., p. 3), iš dalies pakeisto 2013 m. gegužės 13 d. Tarybos reglamentu (ES) Nr. 517/2013 (OL L 158, 2013, p. 1) (toliau – Reglamentas Nr. 1/58), 1 straipsnis.

priežastimis. Teisingumo Teismo jurisprudencijoje pripažįstama, kad šis pasirinkimas pateisinamas tarnybos poreikiais, tačiau turi būti įvykdyti du reikalavimai. Pateiktas pateisinimas turi būti susijęs su pareigomis, kurias turės atlikti įdarbinti asmenys. Įrodymai, kuriais grindžiamas siūlomas apribojimas, turi būti faktiškai teisingi, patikimi ir nuoseklūs [4].

4. Šioje byloje Europos Komisija prašo panaikinti 2020 m. rugsėjo 9 d. Sprendimą *Ispanija ir Italija / Komisija* (T-401/16, nepaskelbtas Rink., EU:T:2020:409, toliau – skundžiamas sprendimas), kuriuo Bendrasis Teismas panaikino pranešimą apie viešąjį konkursą administratoriams įdarbinti. EPSO/AD/323/16 buvo siekiama įdarbinti: „1. Tyrėjai (AD 7), besispecializuojantys šiose srityse: ES išlaidos, kova su korupcija – 2. Tyrėjai: muitai ir prekyba, tabakas ir suklastotos prekės“. EPSO/AD/324/16 buvo siekiama įdarbinti: „Tyrėjai (AD 9): Grupių vadovai“ [5]. Šioje byloje ginčijamame EPSO [6] pranešime nurodyta, kad kandidatai privalo atitikti toliau nurodytus konkrečių kalbų reikalavimus:

– 1-oji kalba: mokėti vieną iš 24 oficialiųjų ES kalbų bent C1 lygiu,

– 2-oji kalba: mokėti anglų, prancūzų arba vokiečių kalbą (būtinai turi skirtis nuo 1-osios kalbos) bent B2 lygiu [7].

5. Tada ginčijamame EPSO pranešime konkrečiai nurodyta, jog tam, kad galėtų užimti atitinkamas pareigas, kandidatas turi gerai mokėti anglų kalbą:

„Kad būtų įdarbinti, abiejų konkursų dalyviai privalo gerai suvokti anglų kalbą (raštu ir žodžiu). Pagrindinė kovos su korupcija ir (arba) finansiniais nusikaltimais srityje tarptautinėje aplinkoje dirbančių tyrėjų kalba – anglų. Todėl anglų kalbą būtina gerai mokėti (skaityti pranešimus, rengti diskusijas ar rašyti ataskaitas), kad būtų užtikrintas veiksmingas bendradarbiavimas ir keitimasis informacija su valstybių narių ir trečiųjų šalių valdžios institucijomis.“

6. Skundžiamame sprendime konstatuota, kad Komisija neįrodė, jog kandidatų antrosios kalbos pasirinkimo apribojimas anglų, prancūzų arba vokiečių kalba yra objektyviai pateisinamas ir proporcingas atsižvelgiant į pagrindinį siekiamą tikslą, t. y. įdarbinti gebančius iš karto dirbti administratorius. Komisija taip pat neįrodė, kad kalbos pasirinkimo apribojimas yra pateisinamas

[4] Pavyzdžiui, žr. 2012 m. lapkričio 27 d. Sprendimą *Italija / Komisija* (C-566/10 P, EU:C:2012:752); 2019 m. kovo 26 d. Sprendimą *Komisija / Italija* (C-621/16 P, EU:C:2019:251); 2019 m. kovo 26 d. Sprendimą *Ispanija / Parlamentas* (C-377/16, EU:C:2019:249); 2016 m. rugsėjo 15 d. Sprendimą *Italija / Komisija* (T-353/14 ir T-17/15, EU:T:2016:495); 2017 m. gruodžio 14 d. Sprendimą *PB / Komisija* (T-609/16, EU:T:2017:910); 2021 m. kovo 3 d. Sprendimą *Barata / Parlamentas* (T-723/18, EU:T:2021:113); 2021 m. birželio 9 d. Sprendimą *Calhau Correia de Paiva / Komisija* (T-202/17, EU:T:2021:323).

[5] EPSO/AD/323/16 ir EPSO/AD/324/16, OL C 187 A, 2016, p. 1, toliau – ginčijamas EPSO pranešimas.

[6] 2002 m. liepos 25 d. Europos Parlamento, Tarybos, Komisijos, Teisingumo Teismo, Audito Rūmų, Ekonomikos ir socialinių reikalų komiteto, Regionų komiteto ir Europos ombudsmeno sprendimo 2002/620/EB dėl Europos Bendrijų personalo atrankos tarnybos įsteigimo (OL L 197, 2002, p. 53; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 1 sk., 4 t., p. 46) 2 straipsniu Europos personalo atrankos tarnybai (EPSO) buvo perduota atsakomybė už viešųjų konkursų, nurodytų Pareigūnų tarnybos nuostatų 30 straipsnio pirmoje pastraipoje ir III priede, rengimą. Pagal šio sprendimo 4 straipsnį bet koks apeliacinis skundas, susijęs su EPSO suteiktų įgaliojimų vykdymu, pateikiamas Komisijai.

[7] Europos Tarybos nustatytoje Bendroje Europos kalbų mokėjimo orientacinėje sistemoje (1998 m. kovo 17 d. Europos Tarybos Ministrų Komiteto rekomendacija Nr. R (98) 6, toliau – CEFR) apibrėžiami šeši kalbos mokėjimo lygiai – nuo A1 iki C2 lygio. Vienoje iš šioje rekomendacijoje pateiktų lentelių pateikiami bendrieji kalbų mokėjimo lygiai. C1 lygis, atitinkantis „gero vartotojo“ kalbos mokėjimo lygį, CEFR apibūdintas taip: „Geba suprasti įvairius sudėtingus ilgesnius tekstus ir suvokti potekstę. Geba spontaniškai, laisvai, ilgai neieškodamas raiškos priemonių, išdėstyti savo nuomonę, nuostatą, pažiūras. Geba lanksčiai ir veiksmingai vartoti kalbą visuomeniniais, akademiniais ir profesiniais tikslais. Geba kurti aiškų, gerai sukomponuotą, detalų tekstą sudėtingomis temomis laikydamasis stiliaus ir formos reikalavimų, tinkamai vartodamas siejimo priemones. B2 lygis, atitinkantis „savarankiško vartotojo“ kalbos mokėjimo lygį, apibūdintas taip: „Geba suprasti sudėtingų tekstų tiek konkrečiomis, tiek abstrakčiomis temomis pagrindines mintis, taip pat ir specializuotas diskusijas profesinėmis temomis. Geba pakankamai spontaniškai ir laisvai bendrauti žodžiu ir raštu, todėl bendravimas su gimtakalbiais, nesukeliant jiems įtampos ir patiems jos nejaučiant, yra visiškai įmanomas. Geba kurti aiškų, detalų tekstą daugeliu temų ir paaiškinti savo požiūrį svarstomais klausimais, išdėstydamas įvairių pasirinkimų pranašumus ir trūkumus“.

biudžeto ir veiklos suvaržymais ir (arba) atrankos proceso pobūdžiu [8]. Savo apeliaciniame skunde Teisingumo Teismui Komisija teigia, kad Bendrojo Teismo jai nustatyta našta, susijusi su kalbos pasirinkimo apribojimo pateisinimu, yra nepagrįstai didelė. Ji taip pat nesutinka su Bendrojo Teismo atliktu įrodymų, kuriuos Komisija pateikė šiam apribojimui pagrįsti, vertinimu.

II. Teisinis pagrindas

A. Reglamentas Nr. 1/58

7. Reglamentu Nr. 1/58 Taryba pasinaudojo jai pagal dabartinį SESV 342 straipsnį suteiktais įgaliojimais nustatyti taisykles, kuriomis reglamentuojamas, be kita ko, kalbų vartojimas Europos Sąjungos institucijose. Šiuo metu galiojančios redakcijos atitinkamoje dalyje numatyta, kad:

„1 straipsnis

Sąjungos institucijų oficialios ir darbo kalbos yra airių, anglų, bulgarų, čekų, danų, estų, graikų, ispanų, italų, kroatų, latvių, lenkų, lietuvių, maltiečių, olandų, portugalų, prancūzų, rumunų, slovakų, slovėnų, suomių, švedų, vengrų ir vokiečių.

<…>

6 straipsnis

[Sąjungos] institucijos gali savo darbo tvarkos taisyklėse nustatyti, kokią kalbą vartoti konkrečiais atvejais.“

B. Pareigūnų tarnybos nuostatai

8. Kiek tai gali būti aktualu šiai bylai, Pareigūnų tarnybos nuostatų [9] 1d straipsnyje numatyta:

„1. Taikant šiuos Tarnybos nuostatus draudžiama bet kokia diskriminacija bet kokiu pagrindu, pavyzdžiui, dėl lyties, rasės, odos spalvos, etninės ar socialinės kilmės, genetinių ypatybių, kalbos, religijos ar tikėjimo, politinių ar kokių nors kitų pažiūrų, priklausomybės tautinei mažumai, turto, kilmės, negalios, amžiaus ar seksualinės orientacijos.

<…>

6. Nors ir laikantis nediskriminacinio principo [Laikantis nediskriminavimo principo] ir proporcingumo principo, bet koks jų taikymo apribojimas turi būti pagrįstas objektyviomis ir pagrįstomis priežastimis ir juo turi būti siekiama teisėtų tikslų, vadovaujantis bendrais interesais ir bendromis personalo politikos nuostatomis [teisėtų bendrojo intereso tikslų įgyvendinant personalo politiką] <…>“

[8] 2020 m. rugsėjo 9 d. Sprendimas *Ispanija ir Italija* / *Komisija* (T-401/16, nepaskelbtas Rink., EU:T:2020:409, 205 punktas).

[9] 1968 m. vasario 29 d. Tarybos reglamentas (EEB, Euratomas, EAPB) Nr. 259/68, nustatantis Europos Bendrijų pareigūnų tarnybos nuostatus ir kitų Europos Bendrijų tarnautojų įdarbinimo sąlygas bei Komisijos pareigūnams laikinai taikomas specialias priemones (OL L 56, 1968, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 1 sk., 2 t., p. 5), su pakeitimais (toliau – Pareigūnų tarnybos nuostatai).

9. Pareigūnų tarnybos nuostatų III antraštinės dalies 1 skyrių „Priėmimas į darbą“ sudaro 27–34 straipsniai. 27 straipsnyje numatyta:

„Įdarbinant siekiama užtikrinti, kad institucijoje dirbtų gabiausi, našiausi ir principingiausi pareigūnai, atrinkti iš kuo didesnės geografinės teritorijos Sąjungos valstybių narių piliečių. Pareigybės nerezervuojamos nė vienos valstybės narės piliečiams. <…>“

10. 28 straipsnio f punkte nustatyta:

„Pareigūną galima paskirti tik su sąlyga, kad:

<…> [jis] pateikia dokumentą, patvirtinantį, jog jis puikiai moka vieną iš Sąjungos kalbų ir patenkinamai – dar vieną iš Sąjungos kalbų, kad galėtų tinkamai atlikti savo pareigas.“

11. Pareigūnų tarnybos nuostatų III priedas pavadintas „Konkursai“. Jo 1 straipsnyje nustatyta:

„1. Konkurso skelbimą [Pranešimą apie konkursą] parengia paskyrimų tarnyba, pasitarusi su Jungtiniu komitetu.

Jame turi būti nurodyti šie dalykai:

<…>

f) atitinkamais atvejais – kalbų mokėjimas, būtinas dėl tam tikro pareigų pobūdžio. <…>“

III. Faktinės aplinkybės, procesas ir šalių reikalavimai

12. Skundžiamo sprendimo 1–15 punktuose apibendrinamos bylos faktinės aplinkybės ir ginčijamo EPSO pranešimo sąlygos.

13. Komisija Teisingumo Teismo prašo:

panaikinti skundžiamą sprendimą;

jeigu jis manytų, kad toje bylos stadijoje tai galima daryti, atmesti ieškinį pirmojoje instancijoje kaip nepagrįstą;

priteisti iš Ispanijos Karalystės ir Italijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas, patirtas šioje ir pirmojoje instancijoje.

14. Grįsdama šiuos reikalavimus Komisija remiasi trimis pagrindais.

15. Pirmąjį apeliacinio skundo pagrindą sudaro trys dalys. Pirmoje dalyje teigiama, kad skundžiamo sprendimo 157 ir 181–183 punktuose padaryta teisės klaida ir motyvavimo klaida.

16. Antroje dalyje ginčijamas skundžiamo sprendimo 133 punkto paskutinis sakinys, 158 ir 164 punktai, 167 punkto paskutinis sakinys, 180–183, 201 ir 205 punktai. Komisija teigia, kad šiais punktais jai užkraunama nepagrįstai didelė našta tiek dėl pareigos pagrįsti ginčijamame EPSO pranešime nurodytą kalbos pasirinkimo apribojimą, tiek dėl jos pateiktų įrodymų, kuriais ji grindžia EPSO šiame pranešime nurodytas priežastis, vertinimo.

17. Trečioje dalyje Komisija teigia, kad skundžiamo sprendimo 152–155 punktuose padaryta teisės klaida, nes pagal jurisprudenciją nereikalaujama, kad Komisija savo vidaus taisyklėse nurodytų teisiškai privalomą aktą, kuriuo grindžiamas kalbos pasirinkimo apribojimas.

18. Antrajame apeliacinio skundo pagrinde nurodomi šeši atvejai, kai Bendrasis Teismas iškraipė jam pateiktus įrodymus. Trečiajame apeliacinio skundo pagrinde teigiama, kad Bendrojo Teismo atlikta kandidatų bendravimo kalbų analizė yra neteisėta.

19. Ispanijos Karalystė ir Italijos Respublika ginčija Komisijos argumentus. Ji Teisingumo Teismo prašo:

atmesti apeliacinį skundą;

priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

20. Ši byla buvo sujungta su byla C-623/20, kad būtų bendrai surengtas 2022 m. kovo 2 d. vykęs teismo posėdis, kuriame šalys pateikė žodinius argumentus ir atsakė į Teisingumo Teismo raštu ir žodžiu pateiktus klausimus.

21. Atsižvelgdamas į Teisingumo Teismo prašymą, savo išvadoje nagrinėsiu tik pirmąjį apeliacinio skundo pagrindą.

IV. Apeliacinio skundo pirmojo pagrindo vertinimas

A. Dėl pirmos dalies

22. Komisija mano, kad skundžiamo sprendimo 157 punkte padaryta teisės klaida, nes jame daroma išvada, jog be papildomų paaiškinimų negalima preziumuoti, kad naujai įdarbintas pareigūnas, nemokantis anglų, prancūzų ar vokiečių kalbos, negalės iš karto atlikti naudingo darbo Sąjungos institucijoje. Vietoj to Bendrasis Teismas turėjo įvertinti, ar kalbos pasirinkimo apribojimas yra objektyviai pateisinamas tarnybos interesais, atsižvelgiant į poreikį įdarbinti kandidatus, kurie gebėtų pradėti dirbti iš karto. Komisija skiria kandidatą, kuris gali „iš karto atlikti naudingą darbą“, ir kandidatą, kuris geba „iš karto dirbti“. Kadangi Bendrojo Teismo klaida turi esminę reikšmę jam atmetant įrodymus, susijusius su ryšiu tarp šių trijų kalbų vartojimo Komisijos narių kolegijoje ir Komisijos tarnybų darbo, skundžiamas sprendimas turi būti panaikintas.

23. Skundžiamo sprendimo 157 punkte nurodyta:

„Konkrečiau kalbant, nei iš šių dokumentų, nei *a fortiori* iš kitos bylos medžiagos nematyti, kad tarp Komisijos sprendimų priėmimo procedūrų, visų pirma vykdomų jos narių kolegijoje, ir funkcijų, kurias gali tekti atlikti ginčijamo konkurso laimėtojams, t. y. tyrėjo ir tyrėjų grupės vadovo funkcijų, aprašytų šio sprendimo 113 punkte, yra būtinas ryšys. Iš tiesų, net darant

prielaidą, kad tam tikrų institucijų nariai pasitarimuose vartoja tik vieną arba tik kai kurias kalbas, be papildomų paaiškinimų negalima preziumuoti, kad naujai įdarbintas pareigūnas, kuris nemoka nė vienos iš šių kalbų, negalės iš karto atlikti tai institucijai naudingo darbo (2016 m. rugsėjo 15 d. Sprendimo *Italija / Komisija*, EU:T:2016:495, 121 ir 122 punktai (nepaskelbti)). Juo labiau kad šioje byloje nagrinėjamos labai specifinės funkcijos, kurios *a priori* neturi glaudaus ryšio su Komisijos narių kolegijos darbu.“

24. Pirma, atkreipiu dėmesį į tai, kad Pareigūnų tarnybos nuostatų 1d straipsnio 6 dalies pirmame sakinyje numatyta, jog bet koks nediskriminavimo principo taikymo apribojimas turi būti pagrįstas objektyviomis ir pagrįstomis priežastimis ir juo turi būti siekiama teisėtų bendrojo intereso tikslų personalo politikos srityje. Antra, pagal suformuotą Teisingumo Teismo jurisprudenciją dėl kalbos atsiradęs skirtingas požiūris, kaip antai skirtingas požiūris dėl kalbos pasirinkimo apribojimo, gali būti priimtinas tik tuo atveju, jeigu jis yra objektyviai pateisinamas ir proporcingas realiems tarnybos poreikiams [10]. Šis motyvas išdėstytas skundžiamo sprendimo 71 ir 72 punktuose, nurodant Sprendimo *Komisija / Italija* [11] 89–90 punktus, kuriuose savo ruožtu nurodomas Sprendimo *Italija / Komisija* [12] 88 punktas.

25. Siekiant įvertinti, ar skirtingas požiūris yra objektyviai pateisinamas ir proporcingas realiems tarnybos poreikiams, pirmiausia reikia nustatyti šiuos poreikius. Šioje byloje nagrinėjamu atveju 2015 m. vasario 27 d. *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje* paskelbtų viešiesiems konkursams taikytinų bendrųjų taisyklių [13] 1.3 skirsnio atitinkamoje dalyje nurodyta:

„Priklausomai nuo konkurso jūsų bus paprašyta įrodyti oficialiųjų ES kalbų žinias. Paprastai vieną oficialiąją ES kalbą reikia labai gerai mokėti (C1 lygis pagal CEFR, o kitą – patenkinamai (B2 lygis pagal CEFR), tačiau pranešime apie konkursą gali būti nustatyti griežtesni reikalavimai (ypač lingvistų konkursuose). Jei pranešime apie konkursą nenurodyta kitaip, antroji kalba paprastai būna tik anglų, prancūzų arba vokiečių <…>

<…>

Remiantis ES institucijose nusistovėjusia kalbų vartojimo vidaus komunikacijai praktika ir atsižvelgiant į poreikius, susijusius su išorės komunikacija ir dokumentų tvarkymu, dažniausiai vartojamos anglų, prancūzų ir vokiečių kalbos.

Antrosios kalbos pasirinkimo galimybės nustatytos vadovaujantis tarnybos interesais, t. y. atsižvelgiant į tai, kad nauji įdarbinti darbuotojai privalo sugebėti dirbti iš karto ir veiksmingai bendrauti kasdienėje veikloje. Kitaip būtų smarkiai pakenkta institucijų darbo veiksmingumui.“

26. Be to, ginčijamo EPSO pranešimo dalyje „Ar galiu teikti paraišką?“ nurodyta: „[kaip antroji] turi būti pasirenkama anglų, prancūzų arba vokiečių kalba. Šios kalbos yra pagrindinės Komisijos darbo kalbos ir, atsižvelgiant į tarnybos interesus, įdarbinti nauji darbuotojai savo kasdieniame darbe privalo gebėti iš karto dirbti ir veiksmingai bendrauti bent viena iš šių kalbų“. Ginčijamo EPSO pranešimo II priedo „Šių atrankos procedūrų kalbų vartojimo tvarkos pagrindimas“ 1 punkte nurodyta, kad „šio pranešimo apie konkursą dalyje „AR GALIU TEIKTI PARAIŠKĄ“ pateikti reikalavimai atitinka ES institucijų keliamus pagrindinius reikalavimus, susijusius su specialistų įgūdžiais, patirtimi ir žiniomis, ir poreikį, kad įdarbinti nauji darbuotojai

[10] Taip pat žr. skundžiamo sprendimo 96 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją.

[11] 2019 m. kovo 26 d. sprendimas (C-621/16 P, EU:C:2019:251).

[12] 2012 m. lapkričio 27 d. sprendimas (C-566/10 P, EU:C:2012:752).

[13] OL C 70 A, 2015, p. 1.

gebėtų dirbti veiksmingai, visų pirma bendraudami su kitais personalo nariais“. Šio priedo 3 punkte nurodyta: „[b]ūtina, kad įdarbinti administratoriai gebėtų dirbti iš karto ir bendrauti su kolegomis ir vadovais“. Kitos dalies „Kiekvienos atrankos procedūros kalbų pasirinkimo pagrindimas“ antroje pastraipoje nurodyta: „[į]darbinti nauji darbuotojai privalo gebėti dirbti iš karto ir atlikti pareigas, į kurias jie paskirti. Todėl EPSO turi užtikrinti, kad laureatai reikiamai mokėtų tam tikrą kalbų derinį ir galėtų veiksmingai atlikti pareigas, visų pirma veiksmingai bendrauti kasdieniame darbe su kolegomis ir vadovais“.

27. Taigi ginčijamame EPSO pranešime pateiktas „realių tarnybos poreikių“ apibūdinimas apima poreikį įdarbinti kandidatus, gebančius iš karto veiksmingai dirbti. Vadinasi, skundžiamo sprendimo 157 punkte nurodant, kad be papildomų paaiškinimų negalima daryti prielaidos, jog naujai įdarbintas pareigūnas, nemokantis prancūzų, vokiečių ar anglų kalbos, negalėtų iš karto atlikti naudingo darbo atitinkamoje institucijoje, turimi omenyje „realūs tarnybos poreikiai“, kaip jie apibūdinti ginčijamame EPSO pranešime.

28. Ta aplinkybė, kad Bendrasis Teismas nusprendė, jog reikalavimas, kad nauji darbuotojai „gebėtų dirbti iš karto“, yra esminė kalbos pasirinkimo apribojimo priežastis[14], ir kad jis dažnai vartoja šią frazę skundžiamame sprendime[15], nereiškia, kad kiti ginčijamo EPSO pranešimo tekstu grindžiami apibūdinimai taip pat nėra svarbūs vertinant, ar turimi įrodymai patvirtina, kad kalbos pasirinkimo apribojimas yra objektyviai pateisinamas ir proporcingas realiems tarnybos poreikiams.

29. Iš tiesų nelengva suprasti, kaip Komisija gali teigti, kad skundžiamame sprendime esanti trumpa nuoroda į ginčijamo EPSO pranešimo tekstą, kuriuo remiamasi siekiant pateisinti kalbos pasirinkimo apribojimą, galėtų lemti šio sprendimo negaliojimą. Be to, sunku įžvelgti skirtumą tarp naujai įdarbinto valstybės tarnautojo, „gebančio dirbti iš karto“ ir „galinčio iš karto atlikti naudingą darbą“. Nors teigdama, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, Komisija remiasi šiuo skirtumu, savo procesiniuose dokumentuose ji nepaaiškina, kuo šis skirtumas pasireiškia. Per teismo posėdį Komisija paaiškino mananti, kad gebėjimas atlikti naudingą darbą reiškia gebėjimą atlikti smulkias užduotis, nesusijusias su faktinėmis kandidatų pareigomis. Tačiau toks aiškinimas prieštarauja tiek įprastai šių žodžių reikšmei, tiek kontekstui, kuriame jie vartojami skundžiamo sprendimo 157 punkte.

30. Bendrojo Teismo taip pat negalima kaltinti tuo, kad jis skundžiamo sprendimo 157 punkte nurodė ankstesnį sprendimą, kuriame vartojo tą pačią formuluotę ir padarė panašią išvadą, atsižvelgiant į tai, kad Teisingumo Teismas atmetė Komisijos apeliacinį skundą dėl to sprendimo[16].

31. Kitas pagrindinis Komisijos argumentas yra tas, jog Bendrasis Teismas nepakankamai paaiškino, kodėl negalima be papildomų paaiškinimų manyti, kad naujai įdarbintas pareigūnas, nemokantis nė vienos iš kalbų – anglų, prancūzų ar vokiečių – negalėtų iš karto atlikti naudingo darbo Sąjungos institucijoje. Mano nuomone, šis argumentas prilygsta bandymui perkelti įrodinėjimo pareigą. Komisija turi paaiškinti, kodėl skirtingas požiūris dėl kalbos, kaip antai toks, koks atsiranda dėl nagrinėjamo kalbos pasirinkimo apribojimo, yra objektyviai pateisinamas ir

[14] Skundžiamo sprendimo 106 punktas;

[15] Skundžiamame sprendime žodžių junginys „pradėti iš karto dirbti“ vartojamas mažiausiai trisdešimt kartų, įskaitant punktus, kuriuose išdėstoma įrodymų analizė (117 ir 118 punktai), ir punktus, kuriuose pateikiamos tarpinės išvados dėl įrodymų vertinimo (114, 169, 196 ir 205 punktai).

[16] 2016 m. rugsėjo 15 d. Sprendimas *Italija* / *Komisija* (T-353/14 ir T-17/15, EU:T:2016:495, 121 ir 122 punktai). Komisijos apeliacinis skundas dėl šio sprendimo buvo atmestas 2019 m. kovo 26 d. Sprendimu *Komisija / Italija* (C-621/16 P, EU:C:2019:251).

proporcingas realiems tarnybos poreikiams, nesvarbu, ar jie apibūdinami kaip poreikis, kad naujai įdarbinti valstybės tarnautojai „gebėtų iš karto dirbti“, ar kad jie „galėtų iš karto atlikti naudingą darbą“ [17].

32. Taigi siūlau Teisingumo Teismui atmesti pirmojo apeliacinio skundo pagrindo pirmą dalį.

B. Dėl antros dalies

33. Komisija tvirtina, kad Bendrojo Teismo jai nustatyta našta, susijusi tiek su ginčijamame EPSO pranešime nurodytų kalbos pasirinkimo apribojimo motyvų pagrįstumu, tiek su Komisijos pateiktų įrodymų, skirtų EPSO nurodytiems motyvams pagrįsti, vertinimu, yra nepagrįsta.

1. Ginčijamame EPSO pranešime nurodytų kalbos apribojimo motyvų pagrįstumas

34. Per teismo posėdį Komisija paaiškino, kad, nors ir kėlė nemažai klausimų dėl Bendrojo Teismo atlikto ginčijamame EPSO pranešime nurodytų kalbos pasirinkimo apribojimo motyvų pagrįstumo vertinimo [18], ji neginčija šio vertinimo, nes skundžiamu sprendimu ginčijamas EPSO pranešimas panaikinamas dėl kitų priežasčių.

35. Vis dėlto Komisija teigia, kad skundžiamame sprendime pripažįstama, jog dėl to, kad pranešimas apie konkursą yra bendro pobūdžio priemonė, jame pateikti motyvai gali apsiriboti bendros situacijos, dėl kurios jis buvo priimtas, ir bendrų tikslų, kurių juo siekiama, apibūdinimu. Bendrasis Teismas padarė nepagrįstą išvadą, kad ginčijamo EPSO pranešimo motyvai yra „neaišk[ūs] ir bendro pobūdžio“ [19]. Šis pranešimas atitinka jurisprudencijoje nustatytą reikalavimą, kad antrosios kalbos pasirinkimą apribojančiose taisyklėse turi būti numatyti aiškūs, objektyvūs ir numatomi kriterijai tam, kad kandidatai pakankamai anksti galėtų žinoti, kokie reikalavimai keliami kalbų žinioms, ir kuo geriau pasirengti dalyvauti konkursuose.

36. Skundžiamo sprendimo 116 punkte daroma išvada, kad motyvas, susijęs su reikalavimu, kad įdarbinti nauji darbuotojai gebėtų dirbti iš karto, atsižvelgiant į neaiškią ir bendro pobūdžio šio motyvo formuluotę ir į tai, kad ginčijamame EPSO pranešime nėra konkrečių jį pagrindžiančių įrodymų, negali pateisinti kalbos pasirinkimo apribojimo. Vėliau Bendrasis Teismas nagrinėjo, ar Komisijos pateikta informacija ir įrodymai, susiję su būtinybe, kad nauji darbuotojai galėtų pradėti dirbti iš karto, pateisina kalbos pasirinkimo apribojimą. Jis konstatavo, kad nepateisina [20]. Vadinasi, ginčijamo EPSO pranešimo panaikinimas paremtas abiem Bendrojo Teismo analizės dalimis. Taigi, kad būtų išsamiau, aptarsiu Komisijos kritiką dėl pirmosios skundžiamo sprendimo dalies.

37. Komisija teigia, kad ginčijamas EPSO pranešimas atitinka reikalavimą, kad taisyklėse, kuriomis ribojamas antrosios kalbos pasirinkimas, turi būti nustatyti aiškūs, objektyvūs ir iš anksto numatomi kriterijai, kad kandidatai galėtų pakankamai iš anksto žinoti, kokie yra kalbos reikalavimai, ir kuo geriau pasirengti dalyvauti konkursuose.

[17] Šiuo klausimu žr. 2019 m. kovo 26 d. Sprendimą *Komisija / Italija* (C-621/16 P, EU:C:2019:251, 93 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

[18] Skundžiamo sprendimo 54–117 punktai.

[19] Skundžiamo sprendimo 116 punktas;

[20] Visų pirma žr. skundžiamo sprendimo 205 punktą.

38. Aiškumo, objektyvumo ir numatomumo kriterijai kyla iš Sprendimo *Italija / Komisija*[21] 90 punkto. To sprendimo 87–94 punktuose paaiškinta, kad institucijos, susijusios su toje byloje nagrinėtais konkursais, nebuvo priėmusios Reglamento Nr. 1/58 6 straipsnį atitinkančių darbo tvarkos taisyklių, kuriose būtų nustatyta, kurios iš oficialiųjų kalbų turi būti vartojamos konkrečiais atvejais.

39. To sprendimo 95 punkte nurodyta:

„Per posėdį Komisija tvirtino, kad kandidatai turėjo galimybę pasiruošti po to, kai buvo paskelbtas pranešimas apie konkursą. Vis dėlto reikia pažymėti, kad laikotarpis [nuo] kiekvieno iš nagrinėjamų pranešimų apie konkursus paskelbimo [iki] egzaminų raštu datos nebūtinai sudaro galimybes kandidatui įgyti pakankamų kalbos žinių, kad galėtų įrodyti savo profesinę kompetenciją. Kalbant apie galimybę išmokti vieną iš šių trijų kalbų, siekiant dalyvauti būsimuose konkursuose, pažymėtina, kad tai reiškia, jog EPSO nustatytos kalbos turi būti žinomos labai iš anksto. Tokių [darbo tvarkos taisyklių, priimtų pagal Reglamento Nr. 1/58 6 straipsnį] nebuvimas niekaip neužtikrina konkursų kalbų pasirinkimo nuolatinumo ir nesudaro numatymo galimybės šioje srityje“[22].

40. Taigi aiškumo, objektyvumo ir numatymo galimybės kriterijai atspindi reikalavimą, kad potencialūs kandidatai, norėdami gauti pareigas institucijoje, turi pakankamai iš anksto žinoti apie reikalavimą įgyti vienos (ar daugiau) konkrečios (-ių) kalbos (-ų) žinias tam tikru lygiu, kurį būtų galima objektyviai įvertinti. Ginčijamame EPSO pranešime reikalaujama mokėti anglų, prancūzų arba vokiečių kalbą B2 lygiu. Šis reikalavimas tikriausiai yra aiškus ir objektyvus. Vis dėlto atrodo, kad paprastai siūlomas valandų skaičius, reikalingas pasirengti B2 lygio kalbos egzaminui, yra nuo 500 iki 650 valandų[23]. Jei potencialūs kandidatai negalėtų įgyti vienos iš ginčijamame EPSO pranešime nurodytų trijų kalbų šio lygio žinių per laikotarpį nuo jo paskelbimo dienos iki testų šia kalba surengimo dienos, mažai tikėtina, kad ginčijamas EPSO pranešimas atitiktų numatymo galimybės kriterijų, kaip jis apibūdintas Sprendimo *Italija / Komisija*[24] 95 punkte. Be to, šis reikalavimas papildo sąlygą, kad kalbos pasirinkimo apribojimas yra priimtinas tik tuo atveju, jeigu jis yra objektyviai pagrįstas ir proporcingas realiems tarnybos poreikiams[25]. Todėl neteisinga manyti, kaip, atrodo, daro Komisija, kad įrodęs, jog taisyklės, kuriomis apribojamas antrosios kalbos pasirinkimas, yra aiškios, objektyvios ir numatomos, Bendrasis Teismas nebeturi atlikti ginčijamame EPSO pranešime nurodytų kalbos pasirinkimo apribojimo motyvų pagrįstumo vertinimo.

2. Įrodymų vertinimas

41. Komisija pateikia keletą pavienių argumentų, kuriais siekia įrodyti, kad Bendrasis Teismas peržengė jurisprudencijoje nustatytas teisminės kontrolės ribas.

[21] 2012 m. lapkričio 27 d. sprendimas (C-566/10 P, EU:C:2012:752).

[22] Taip pat žr. generalinio advokato M. Bobek išvadą byloje *Komisija / Italija* (C-621/16 P, EU:C:2018:611, 175 punktas) ir 2012 m. lapkričio 27 d. Sprendimą *Italija / Komisija* (C-566/10 P, EU:C:2012:752, 67 punktas).

[23] Generalinės advokatės E. Sharpston išvada byloje *Ispanija / Parlamentas* (C-377/16, EU:C:2018:610, 46 punktas).

[24] 2012 m. lapkričio 27 d. sprendimas (C-566/10 P, EU:C:2012:752). Taip pat žr. 2016 m. rugsėjo 15 d. Sprendimą *Italija / Komisija* (T-353/14 ir T-17/15, EU:T:2016:495, 50 ir 51 punktai), išnagrinėjus apeliacinį skundą patvirtintą 2019 m. kovo 26 d. Sprendimu *Komisija / Italija* (C-621/16 P, EU:C:2019:251).

[25] 2019 m. kovo 26 d. Sprendimas *Komisija / Italija* (C-621/16 P, EU:C:2019:251, 91 punktas).

42. Pirmiausia norėčiau pažymėti, jog jurisprudencijoje pripažįstama, kad pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 2 straipsnį Sąjungos institucijoms suteikiama plati diskrecija ir autonomija dėl pareigūnų ar tarnautojų darbo vietų steigimo, pareigūno ar tarnautojo, kuris užims įsteigtą darbo vietą, pasirinkimo ir tokiu būdu sukurtų darbo santykių pobūdžio [26].

43. Kai sprendimas ginčijamas pareiškiant ieškinį dėl panaikinimo pagal SESV 263 straipsnį, Bendrajam Teismui pavesta atlikti visapusišką teisės ir faktinių aplinkybių, nagrinėjamų tokioje byloje, teisminę kontrolę. Visų pirma, kaip pažymėta šios išvados 24 punkte, Teisingumo Teismas yra nusprendęs, kad Sąjungos teismas turi teisę patikrinti, ar antrosios kalbos pasirinkimo apribojimas yra objektyviai pagrįstas ir proporcingas realiems tarnybos poreikiams.

44. Kaip generalinis advokatas M. Bobek pažymėjo savo išvadoje byloje *Komisija / Italija* [27], pateiktoje atsižvelgiant į labai panašias faktines aplinkybes ir įrodymus kaip ir šioje apeliacinėje byloje, dauguma ginčijamame EPSO pranešime nurodytų kalbos pasirinkimo apribojimo motyvų, taip pat įrodymai, kuriuos Komisija pateikė jiems pagrįsti, yra fakto klausimai. Šiuo atveju plati diskrecija, kuria naudojosi sprendimą priimantis asmuo, apėmė tai, ar apriboti antrosios kalbos pasirinkimą tame konkurse, kaip apriboti šį pasirinkimą, ir šį apribojimą pagrindžiančius motyvus. Kai EPSO savo antrųjų kalbų pasirinkimą pagrindžia tam tikrais faktiniais teiginiais, tiek šie motyvai, tiek juos pagrindžiantys įrodymai gali būti visapusiškai peržiūrimi Sąjungos teismų. Ši peržiūra apima tai, ar buvo laikomasi taisyklių, susijusių su įrodinėjimo pareiga ir įrodymų rinkimu, ir ar vertinant faktines aplinkybes ir įrodymus buvo remiamasi tinkamais teisiniais kriterijais [28].

45. Atsižvelgdamas į šias pastabas, apsvarstysiu argumentus, kuriais Komisija grindžia teiginį, kad Bendrasis Teismas, vertindamas pateiktus įrodymus, jai užkrovė nepagrįstai didelę naštą.

46. Pirma, kalbant apie Komisijos argumentą, kad „sprendimo motyvų išdėstymo tikslumo laipsnis turi būti įvertintas atsižvelgiant į praktines realijas ir laiko bei technines galimybes priimti sprendimą“, pažymiu, kad šis teiginys, be kita ko, kyla iš jurisprudencijos susijungimų kontrolės srityje [29]. Tikėtina, kad sprendimo dėl numanomo koncentracijos poveikio konkurencijai rengimo per Sąjungos susijungimų reglamente [30] nustatytą laiką praktinės realijos turi įtakos jame pateiktų motyvų tikslumui. Tačiau šios aplinkybės nėra reikšmingos nagrinėjamam atvejui: tai nėra *ex ante* vertinimas; nereikia gauti išsamios rinkos informacijos iš trečiųjų asmenų ir ja remtis; nėra sudėtingos ekonominės analizės ir nėra teisės aktuose nustatytų terminų. Be to, Komisija nepateikė Bendrajam Teismui jokios informacijos apie praktines realijas, susijusias su ginčijamo EPSO pranešimo priėmimu, ir nepaaiškino, su kokiais laiko ir techninių galimybių suvaržymais susidūrė EPSO, tad, turint omenyje šį informacijos nepateikimą, kyla abejonių dėl paties argumento priimtinumo. Atsižvelgiant į visas šias aplinkybes, šia jurisprudencija negalima remtis siekiant pagrįsti teiginį, kad Bendrasis Teismas peržengė jurisprudencijoje jam nustatytas ribas.

[26] Šiuo klausimu žr. 2005 m. rugsėjo 8 d. Sprendimą *AB* (C-288/04, EU:C:2005:526, 26 ir 28 punktai) ir 2019 m. kovo 26 d. Sprendimą *Komisija / Italija* (C-621/16 P, EU:C:2019:251, 88 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

[27] C-621/16 P, EU:C:2018:611, 105, 108 ir 112 punktai.

[28] 2021 m. kovo 2 d. Sprendimas *Komisija / Italija ir kt.* (C-425/19 P, EU:C:2021:154, 52 ir 53 punktai ir juose nurodyta jurisprudencija).

[29] 2008 m. liepos 10 d. Sprendimas *Bertelsmann ir Sony Corporation of America / Impala* (C-413/06 P, EU:C:2008:392, 167 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

[30] 2002 m. gruodžio 16 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1/2003 dėl konkurencijos taisyklių, nustatytų, Sutarties 81 ir 82 straipsniuose, įgyvendinimo (OL L 1, 2003, p. 1; 2004 m. leidimas lietuvių k., 8 sk., 2 t., p. 205).

47. Toliau Komisija nesutinka su skundžiamo sprendimo 133, 158 ir 180 punktuose padaryta išvada, kad iš rašytinių įrodymų negalima spręsti, jog anglų, prancūzų ir vokiečių kalbos yra tos, kurias „visos Komisijos tarnybos [iš tiesų vartoja] kasdieniame darbe“. Komisijos teigimu, vienintelis svarbus klausimas yra tai, ar tarnybos, kuriose dirbs konkursą laimėję kandidatai, vartoja šias kalbas.

48. Mano nuomone, šis argumentas neįtikina. Ginčijamame EPSO pranešime nurodyta, kad konkursą laimėję kandidatai daugiausia bus paskirti į Europos kovos su sukčiavimu tarnybą (OLAF); jame paliekama galimybė, kad kai kurie iš jų bus įdarbinti kitur [31]. Komisijos teiginys taip pat neatitinka kito jos nurodyto argumento, kad kasdienį institucijos darbą sudaro daug parengiamųjų aktų, raštų, preliminarių projektų ir kitų dokumentų, įskaitant elektroninius pranešimus, kurie yra analizės ir komunikacijos priemonės, naudojamos šioje institucijoje siekiant priimti priemones, atspindinčias atitinkamos tarnybos poziciją. Jei konkursą laimėję kandidatai gali būti įdarbinti bet kurioje Komisijos tarnyboje ir dirbti bendrus parengiamuosius darbus, tada svarbu tai, ar įrodymai patvirtina, kad „visos Komisijos tarnybos kasdieniame darbe“ iš tiesų vartoja anglų, prancūzų ir vokiečių kalbas. Be to, skundžiamo sprendimo 133 ir 158 punktuose nagrinėjami įrodymai susiję su Komisijos vidaus kalbų praktika apskritai, o ne su konkrečių tarnybų, kuriose bus įdarbinti konkursą laimėję kandidatai, darbu ar procedūromis. Bendrasis Teismas, remdamasis jam pateiktais įrodymais, negalėjo vertinti nieko kito, tik tai, ar Komisijoje paprastai vartojamos anglų, prancūzų ir vokiečių kalbos.

49. Komisija taip pat nesutinka su skundžiamo sprendimo 180 punkte padaryta išvada, kad įrodymai, susiję būtent su OLAF dirbančių darbuotojų kalbų mokėjimu, neįrodo, jog kalbos pasirinkimo apribojimas yra proporcingas įdarbintų darbuotojų poreikiui pradėti dirbti iš karto, nes remiantis šiais duomenimis negalima nustatyti, kokios kalbos vartojamos įvairiose tarnybose ir kokios kalbos yra būtinos tyrėjų ar tyrėjų grupių vadovų funkcijoms atlikti [32]. Komisija nurodo šį punktą kaip Bendrojo Teismo nustatytos nepagrįstai didelės naštos pavyzdį.

50. Skundžiamo sprendimo 182–184 punktuose šie įrodymai analizuojami remiantis prielaida, jog iš OLAF darbuotojų kalbinių žinių matyti, jog tam, kad nauji darbuotojai galėtų iš karto pradėti dirbti, jie turėtų mokėti šias kalbas. Net ir remiantis tokia prielaida, tuose punktuose daroma išvada, kad kalbos pasirinkimo apribojimas buvo nepagrįstas. Taigi atrodo, kad Bendrasis Teismas Komisijos jam pateiktus įrodymus išnagrinėjo visais įmanomais aspektais, siekdamas įsitikinti, ar jie gali pateisinti kalbos pasirinkimo apribojimą. Todėl nesuprantu, kaip galima teigti, kad dėl Bendrojo Teismo požiūrio į įrodymus Komisijai tenka nepagrįstai didelė našta.

51. Toliau Komisija konkrečiai dėl skundžiamame sprendime nurodyto dokumento – 2006 m. gruodžio 20 d. Komisijos komunikato SEC(2006) 1489 *final* dėl „vertimo raštu Komisijoje“ – pateikia argumentą, kad skundžiamo sprendimo 164 punkte buvo neteisingai įvertinta, ar iš šio dokumento matyti, kad jame nurodytos trys procedūrinės kalbos vartojamos tik procedūrose, su kuriomis jos susijusios [33]. Įrodymų vertinimas atsižvelgiant į šį klausimą yra neteisingas, nes

[31] Ginčijamo EPSO pranešimo 1 punkte nurodyta, kad konkursas organizuojamas siekiant sudaryti rezervo sąrašus, iš kurių Europos Komisija, daugiausia – Europos kovos su sukčiavimu tarnyba, įdarbins naujus valstybės tarnautojus „administratoriais“ (AD pareigų grupė). Skundžiamo sprendimo 120 punkte pažymima, kad du iš 40 konkursą laimėjusių kandidatų, kiek tai susiję su EPSO/AD/323/16, įdarbino kiti darbdaviai, t. y. Europos duomenų apsaugos priežiūros pareigūnas ir Europos Audito Rūmai. Kiek tai susiję su EPSO/AD/324/16, iš 50 konkursą laimėjusių kandidatų nė vienas nebuvo įdarbintas kitoje Europos institucijoje.

[32] Skundžiamo sprendimo 175–180 punktai.

[33] Skundžiamo sprendimo 164 punktas.

Komisija turėjo pateikti įrodymus tik tam, kad įrodytų, jog anglų, prancūzų ir vokiečių kalbos yra daugiausia vartojamos vidaus ir išorės komunikacijai ir dokumentų tvarkymui, kaip suformuluota ginčijamame EPSO pranešime [34].

52. Skundžiamo sprendimo 160–162 punktuose vertinamas 2006 m. gruodžio 20 d. Komisijos komunikatas SEC(2006) 1489 *final* dėl „vertimo raštu Komisijoje“. 163 punkte konstatuojama, kad šis komunikatas nėra svarbus sprendžiant ginčą. Toliau sprendime šis dokumentas neminimas. Skundžiamo sprendimo 164–168 punktuose analizuojamas dokumentas „Kalbų reikalavimai, taikomi sprendimų priėmimo procedūrai“. Per teismo posėdį Komisijai buvo suteikta galimybė paaiškinti ryšį tarp 2006 m. gruodžio 20 d. Komisijos komunikato SEC(2006) 1489 *final* dėl „vertimo raštu Komisijoje“ ir skundžiamo sprendimo 164–168 punktuose pateiktos dokumentų analizės. Į tai ji atsakė teigdama, kad 164 punkto pradžioje esantys žodžiai „bet kuriuo atveju“ rodo, jog atlikdamas skundžiamo sprendimo 164–168 punktuose pateiktą analizę Bendrasis Teismas atsižvelgė į minėtą dokumentą. Objektyviai perskaičius atitinkamas skundžiamo sprendimo dalis matyti, kad Komisijos argumentas šiuo klausimu yra nepagrįstas.

53. Toliau Komisija nesutinka su skundžiamo sprendimo 181–183 punktais, kuriuose kalbama apie pranašumą, kurį tam tikras kalbas mokantys kandidatai gali turėti prieš kitus kandidatus, nemokančius šių kalbų.

54. Skundžiamo sprendimo 171–180 punktuose vertinami duomenys, susiję su OLAF darbuotojų kalbų mokėjimu. To paties sprendimo 181–187 punktuose iš šių įrodymų vertinimo padarytos tam tikros išvados. 181 punkto pirmame sakinyje teisingai nurodyta, kad kalbos pasirinkimo apribojimas gali būti priimtinas tik tuo atveju, jeigu jis yra objektyviai pagrįstas ir proporcingas realiems tarnybos poreikiams. Toliau 183 punkte teigiama, kad, remiantis pateiktais įrodymais, tik anglų kalbos mokėjimas gali būti laikomas suteikiančiu pranašumą laimėjusiems kandidatams ir kad iš pateiktų įrodymų neaišku, kodėl kandidatas, gerai mokantis italų kalbą ir pakankamai gerai mokantis vokiečių kalbą [35], galėtų būti laikomas gebančiu iš karto dirbti, o kandidatas, gerai mokantis italų kalbą ir pakankamai gerai mokantis nyderlandų arba ispanų kalbą – ne [36].

55. Taigi skundžiamo sprendimo 181–183 punktuose lyginamos skirtingas kalbų žinias turinčių kandidatų kategorijos, siekiant įvertinti, kiek šių skirtingų kategorijų kandidatai gali pradėti dirbti iš karto. Nesuprantu, kaip nuoroda į tam tikrų kalbų mokėjimą, suteikiantį pranašumą, gali būti aiškinama kaip nepagrįstai didelės naštos uždėjimas Komisijai.

56. Komisija taip pat nesutinka su skundžiamo sprendimo 181 punktu, kuriame teigiama, kad „nėra jokios priežasties nepripažinti ir visų kitų oficialiųjų kalbų“.

57. Visame sakinyje, iš kurio paimta minėta frazė, paaiškinama, kad, remiantis Bendrajam Teismui pateiktais įrodymais, t. y. duomenimis, susijusiais su OLAF darbuotojų kalbų mokėjimu, tik anglų kalbos mokėjimas suteikia aiškų pranašumą atrinktų kandidatų gebėjimui iš karto dirbti. Ginčijamame EPSO pranešime pripažįstama, kad iš trijų kalbų nurodytoms pareigoms atlikti

[34] Žr. skundžiamo sprendimo 3 punkto trečią pastraipą, kurioje cituojamas ginčijamo EPSO pranešimo tekstas.

[35] Kaip suprantu, tai reiškia B2 lygio žinias.

[36] Iš skundžiamo sprendimo 175–178 punktuose pateiktų duomenų, susijusių su pirmąja ir antrąja kalbomis, matyti, kad apie 72 % OLAF dirbančių darbuotojų moka anglų kalbą, 42 % – prancūzų, 15 % – vokiečių, 11 % – italų, 10 % – nyderlandų, 8 % – ispanų ir 7 % – lenkų. Jei įtraukiama trečioji kalba, procentinė dalis yra tokia: 91 % anglų kalba, 74 % prancūzų kalba, 24 % vokiečių kalba, 18 % ispanų kalba, 15 % nyderlandų kalba, 14 % italų kalba ir 7 % lenkų kalba. Išeina, kad bendravimas kita kalba nei anglų lemia tai, kad didelė dalis kolegų negali dalyvauti atitinkamuose darbo procesuose. Maždaug 25–60 % kolegų gali nesuprasti bendravimo, jei vartojama prancūzų kalba. 76 % kolegų gali nesuprasti bendravimo, jei vartojama vokiečių kalba.

būtinos tik geros anglų kalbos žinios. Pranešime nurodyta, kad kandidatai turi atlikti papildomą anglų kalbos suvokimo testą, po kurio atkris tinkamo įvertinimo negavę kandidatai. Skundžiamo sprendimo 110 punkte Bendrasis Teismas nurodė šį papildomą vertinimą. 111 punkte jis motyvavo, kad anglų kalbos testo reikalavimas įrodo, jog, kalbant apie anglų kalbą, nėra pagrįstos priežasties išplėsti leidžiamų kalbų sąrašą, įtraukiant vokiečių ir prancūzų. Jei būtų reikalaujama tam tikro anglų kalbos lygio, prancūzakalbis ir vokiečiakalbis kandidatas negalėtų pradėti dirbti iš karto, nors pagal ginčijamą EPSO pranešimą tai būtų įmanomas kalbų derinys.

58. Kitaip tariant, reikalavimas mokėti anglų kalbą kaip antrąją kalbą gali būti pateisinamas, tačiau reikalavimas mokėti anglų, prancūzų arba vokiečių kalbą – ne. Toliau Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 181 punkto pabaigoje konstatavo, kad dėl to nėra jokios pagrįstos priežasties, dėl kurios būtų draudžiama mokėti anglų kalbą arba bet kurią kitą ar kelias oficialiąsias kalbas, išskyrus prancūzų ir (arba) vokiečių kalbą arba papildomai, greta jų. Negaliu priekaištauti dėl tokios išvados. Nėra jokių požymių, kad Bendrasis Teismas atmetė galimybę, jog Komisija galėjo pateikti kitų įrodymų, kurie būtų galėję pagrįsti kitokią išvadą. Nesuprantu, kaip Bendrasis Teismas, darydamas išvadą remdamasis jam pateiktais įrodymais, nustatė nepagrįstai didelę naštą Komisijai.

59. Komisija teigia, kad Bendrasis Teismas nepagrįstai atmetė įrodymus, susijusius su anglų, prancūzų ir vokiečių kalbų vartojimu Sąjungoje, dėl to, kad jie gali neteisingai atspindėti potencialių kandidatų kalbų mokėjimą [37]. Ji remiasi 2019 m. kovo 26 d. Sprendimo *Komisija / Italija* [38] 124 punktu teigdama, kad, remdamasis statistiniais įrodymais, Bendrasis Teismas turėjo preziumuoti, jog kalbos pasirinkimo apribojimas yra proporcingas, juo labiau, kad šie duomenys metams bėgant nepasikeitė.

60. 2019 m. kovo 26 d. Sprendimo *Komisija / Italija* [39] 124 punkte nurodyta:

„Nors tarnybos interesu galbūt galima pateisinti konkurso antrosios kalbos pasirinkimo apribojimą nedideliu oficialiųjų kalbų, kurios labiausiai paplitusios Sąjungoje, skaičiumi (pagal analogiją žr. 2003 m. rugsėjo 9 d. Sprendimo *Kik* / *VRDT*, C-361/01 P, EU:C:2003:434, 94 punktą) net ir vykstant viešiesiems konkursams, kaip antai nurodytam pranešime apie viešąjį konkursą „Administratoriai (AD 5)“ (EPSO/AD/276/14), toks apribojimas, atsižvelgiant į šio sprendimo 92 ir 93 punktuose primintus reikalavimus, privalo būti grindžiamas tiek konkurse dalyvaujančių kandidatų, tiek Sąjungos teismų objektyviai patikrinama informacija, galinčia pateisinti kalbų mokėjimo reikalavimus, kurie turi būti proporcingi realiems tarnybos poreikiams.“

61. Nemanau, kad toks teisės aiškinimas įpareigoja Bendrąjį Teismą preziumuoti, kad kalbos pasirinkimo apribojimas yra pateisinamas, jeigu apima Sąjungoje labiausiai paplitusias kalbas. Priešingai, tokį Bendrojo Teismo aiškinimą suprantu taip, kad Komisija gali remtis įrodymais, susijusiais su kalbomis, kurios yra labiausiai paplitusios Sąjungoje, siekdama pateisinti kalbos pasirinkimo apribojimą. Vis dėlto toks apribojimas turi būti pagrįstas duomenimis, kuriuos galėtų objektyviai patikrinti kandidatai ir Sąjungos teismai, kad būtų galima pagrįsti reikalaujamą kalbų mokėjimo lygį, kuris turi būti proporcingas realiems tarnybos poreikiams.

[37] Skundžiamo sprendimo 201 punktas;

[38] C-621/16 P, EU:C:2019:251.

[39] C-621/16 P, EU:C:2019:251.

62. Taigi Bendrasis Teismas teisingai pirmiausia įvertino Komisijos pateiktus įrodymus, susijusius su vokiečių, anglų ir prancūzų kalbų kaip užsienio kalbų, kurios vartojamos ir kurių mokomasi Europoje, paplitimu [40]. Skundžiamo sprendimo 197–203 punktuose pažymima, kad iš įrodymų matyti, jog anglų kalba yra ta užsienio kalba, kurios daugiausia mokomasi visose švietimo pakopose, toliau eina prancūzų, vokiečių, rusų ir (kiek mažesnė dalis) ispanų kalbos, o labiausiai paplitusi užsienio kalba [Europoje], manoma, yra anglų kalba, tada eina vokiečių, rusų, prancūzų ir ispanų kalbos. Iš kitų įrodymų matyti, kad vokiečių kalba yra labiausiai Europoje vartojama kalba ir kad anglų, prancūzų ir vokiečių kalbos yra trys užsienio kalbos, kurių dažniausiai mokomasi kaip antrosios kalbos (atitinkamai 38 %, 12 % ir 11 %).

63. Toliau Bendrasis Teismas pažymėjo, kad atitinkami statistiniai duomenys yra susiję su visais Sąjungos piliečiais, įskaitant asmenis, kurie dar nėra sulaukę pilnametystės; todėl šie duomenys gali tinkamai neatspindėti potencialių kandidatų kalbų mokėjimo. Jis padarė išvadą, kad šie statistiniai duomenys tik parodo, jog potencialių kandidatų, kuriuos neigiamai gali paveikti šioje byloje nagrinėjami kalbos pasirinkimo apribojimai, skaičius yra mažesnis nei būtų tuo atveju, jei šis pasirinkimas būtų apribotas kitomis kalbomis nei anglų, prancūzų ir vokiečių, tačiau tai savaime neleidžia daryti išvados, kad kalbų apribojimas nėra diskriminacinis.

64. Su Bendrojo Teismo pozicija šiuo klausimu negalima nesutikti. Priešingai nei teigia Komisija, jis neatmetė statistinių įrodymų, nes jie apėmė Sąjungos piliečius, kurie dar nėra sulaukę pilnametystės. Iš tiesų Bendrasis Teismas konstatavo, kad iš įrodymų matyti, jog kalbos pasirinkimo apribojimas anglų, prancūzų ir vokiečių kalbomis gali turėti neigiamą poveikį mažesniam skaičiui potencialių kandidatų nei apribojimas, grindžiamas kitu kalbų deriniu. Nėra jokios informacijos, kad ši išvada (kurios Komisija, beje, neginčija) būtų buvusi kitokia, jei į statistinius duomenis nebūtų buvę įtraukti Sąjungos piliečiai, kurie dar nebuvo sulaukę pilnametystės.

65. Galiausiai Komisija teigia, kad skundžiamo sprendimo 159 punkte neteisingai vertinamas 2000 m. lapkričio 29 d. Komunikatas SEC(2000)2071/6 dėl Komisijos sprendimų priėmimo proceso supaprastinimo, minimas šio sprendimo 158 ir 159 punktuose. Komisija teigia, kad Bendrasis Teismas nepripažino jo aiškios reikšmės ir vietoj to pakeitė jį savo subjektyvia valstybės tarnautojų darbo organizavimo būdo vizija.

66. Atrodo, kad šiuo argumentu Komisija siekia ne tiek paraginti Teisingumo Teismą pripažinti, kad Bendrasis Teismas iškraipė įrodymus, kiek pasiūlyti jam pakeisti Bendrojo Teismo pateiktą faktų ir įrodymų vertinimą savo vertinimu. Nagrinėjant apeliacinį skundą to neleidžiama daryti [41].

67. Dėl šių priežasčių Komisijos argumentais negalima remtis siekiant pagrįsti teiginį, kad skundžiamame sprendime peržengiamos jurisprudencijoje nustatytos ribos. Todėl siūlau Teisingumo Teismui atmesti pirmojo apeliacinio skundo pagrindo antrą dalį.

[40] Skundžiamo sprendimo 197–203 punktai.

[41] Pavyzdžiui, žr. 2006 m. rugsėjo 21 d. Sprendimą *Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied / Komisija* (C-105/04 P, EU:C:2006:592, 69 ir 70 punktai ir juose nurodyta jurisprudencija) ir 2006 m. rugsėjo 21 d. Sprendimą *Technische Unie / Komisija* (C-113/04 P, EU:C:2006:593, 82 ir 83 punktai ir juose nurodyta jurisprudencija).

C. Dėl trečios dalies

68. Komisija pirmiausia teigia, kad skundžiamo sprendimo 152–155 punktuose susiaurinama įrodymų apimtis, nes jie neįrodo, kad egzistuoja teisiškai privalomas aktas, kuriame apibrėžiamos institucijos darbo kalbos. Komisijos nuomone, nei iš jurisprudencijos, nei iš Pareigūnų tarnybos nuostatų 1d straipsnio 6 dalies negalima daryti išvados, kad tik teisiškai privalomais aktais galima teisėtai apriboti antrosios kalbos pasirinkimą. Be to, skundžiamo sprendimo 11 punkte teisingai pažymėta, kad ginčijamame EPSO pranešime nurodomos „vidaus taisyklės“, t. y. taisyklės, kurios privalomos tik institucijose. Tokį šių taisyklių apibūdinimą patvirtina Komisijos pateikti įrodymai.

69. Skundžiamo sprendimo 11 punkte pažymima, jog ginčijamo EPSO pranešimo II priedo 2 punkte nurodyta, kad EPSO valdyba turi kiekvienu atskiru atveju nustatyti konkrečiuose viešuosiuose konkursuose vartotinas kalbas atsižvelgdama į „konkrečias atitinkamos (-ų) institucijos (-ų) ar įstaigos (-ų) vidaus taisykles dėl kalbų vartojimo“.

70. Skundžiamo sprendimo 152 ir 153 punktuose pažymima, kad kaip įrodymai pateikti dokumentai, apibūdinti jo 123–125 ir 127 punktuose, Reglamento Nr. 1/58 6 straipsnio tikslais negali būti laikomi Komisijos taisyklėmis. Komisija pripažįsta, kad šie įrodymai tik atspindi ilgalaikę administracinę praktiką, pagal kurią dokumentai, kurie bus teikiami tvirtinti Komisijos kolegijos nariams, turi būti parengti anglų, prancūzų ir vokiečių kalbomis. Skundžiamo sprendimo 154 punkte konstatuojama, kad nėra įrodymų, jog Komisijos pirmininkas ar Komisijos narių kolegija oficialiai patvirtino „Praktinių procedūrų vadovą“. Minėto sprendimo 155 punkte nurodyta, kad nagrinėjamos bylos aplinkybėmis Komisija pripažino, jog nebuvo jokio vidaus sprendimo, nustatančio šios institucijos darbo kalbas.

71. Skundžiamo sprendimo 157–159 punktuose vertinama, ar iš dokumentų, pateiktų kaip įrodymai, matyti ryšys tarp Komisijos sprendimų priėmimo procedūrų (įskaitant Komisijos narių kolegijos sprendimų priėmimo procedūras) ir užduočių, kurias turi atlikti konkursą laimėję kandidatai. To paties sprendimo 160–169 punktuose šie įrodymai toliau vertinami atsižvelgiant į kitą Komisijos pateiktą dokumentinę medžiagą.

72. Priešingai, nei teigia Komisija, skundžiamame sprendime neatmetami įrodymai ir „nesusiaurinama jų apimtis“ dėl to, kad iš jos pateiktos įrodomosios medžiagos nebuvo nustatyta, jog egzistuoja „teisiškai privalomas aktas“. Vietoj to Bendrasis Teismas teisingai vertino, ar Komisija pagal Reglamento Nr. 1/58 6 straipsnį priėmė kokias nors vidaus taisykles, kuriose būtų nurodyta, kad konkrečiais atvejais turi būti vartojama viena ar kelios iš šio reglamento 1 straipsnyje išvardytų oficialiųjų kalbų ir darbo kalbų. Iš skundžiamo sprendimo 155 punkto matyti, kad Komisija neginčijo, jog tokių taisyklių nebuvo priimta.

73. Padaręs šią neginčijamą tarpinę išvadą, Bendrasis Teismas toliau išsamiai vertino įrodymus, kuriuos Komisija pateikė dėl savo vidaus procedūrų.

74. Taigi siūlau Teisingumo Teismui atmesti pirmojo apeliacinio skundo pagrindo trečią dalį, nes atrodo, kad ji grindžiama neteisingu ir selektyviu skundžiamo sprendimo aiškinimu.

V. Išvada

75. Remdamasis tuo, kas išdėstyta, siūlau Teisingumo Teismui atmesti pirmąjį apeliacinio skundo pagrindą.